

THƯ CẢM ƠN của CHÁU DUYÊN

From: Razoen bmt

Date: 2015-09-23 15:59 GMT-07:00

Subject: Thư cảm ơn các Chú Bác trong hội Thiếu Sinh Quân.

To: Can P

*Dear Bác Căn và các Chú Bác trong hội Thiếu Sinh Quân,
Đầu thư con xin kính chúc các Chú Bác nhiều sức khỏe và
bình an.*

Thưa các Chú Bác,

Con tên thật là H Razoen, và tên thường gọi là Duyên. Con là dân tộc Êđê, đến từ Tây Nguyên (Montagnard from Central Highland).

Con là người tỵ nạn, từng ở trại Liên Hiệp Quốc tại Cambodia, nhưng ở đó được 7 tháng thì UN muốn trục xuất về Việt Nam. Con không thể bị trả về Việt Nam, vì trước khi vượt biên con đã từng bị công an tỉnh bắt, và điều tra nhiều lần, cho rằng con nhận tiền của “phản động” từ nước ngoài để giúp đỡ và hỗ trợ cho đồng bào đi biểu tình, để chống đối nhà nước cộng sản Việt Nam. Vì bị công an đe dọa sẽ bắt vào tù, nên con đã vượt biên sang Cambodia.

Con sợ bị trục xuất về Việt Nam nên con chạy trốn tiếp sang Thailand để xin tỵ nạn ở đây. Khi đến Bangkok thì UN nơi đây cũng không đồng ý cho đăng ký tỵ nạn, và nói con về lại Cambodia, vì con là người tỵ nạn đến từ Cambodia. Con vẫn không về, vì nếu về, con chắc chắn công an sẽ bắt con vào tù. Bởi vậy con đã sống lang thang ở Thailand, không một giấy tờ

tùy thân hợp pháp, trong khi chờ đợi UN chấp nhận cho đăng ký tỵ nạn.

Trong thời gian sống nơi đây, con đã được các Chú Bác VNCH từ Australia và Hoa Kỳ giúp đỡ cho con về hoàn cảnh khó khăn, thiếu thốn vật chất, cũng như bệnh tật. Nhiều lần được gặp gỡ các Chú Bác, con đã kể cho Chú Bác nghe ba ruột của con là Thiếu Sinh Quân ở Play Ku, sau đó các Chú Bác đã kể lại cho Chú Bác trong hội TSQ nghe về tình trạng hoàn cảnh của con ở bên Thailand. Sau đó con được liên lạc với người đầu tiên ở Australia là Bác Thanh, rồi Bác Thanh giới thiệu con liên lạc với Bác Cẩn ở Hoa Kỳ.

Hầu hết người tỵ nạn ở bên Thailand đều sinh sống bất hợp pháp, vì không có hộ chiếu, và con cũng vậy. Con sống được hơn 2 năm thì đã bị công an bắt, và bị giam ở trại giam giữ Bangkok 2 năm. Với cuộc sống trong tù đó, dường như con vô vọng hoàn toàn, mất liên lạc với người quen, và chưa được UN cấp giấy tờ gì cả, cho nên càng lo lắng thêm. Nhưng con vẫn luôn giữ và nhớ số điện thoại của Bác Cẩn.

Lúc trong tù con đã gọi Bác Cẩn giúp đỡ cho hoàn cảnh của con, và lúc con còn ở ngoài, hội của Bác cũng giúp con. Một điều may mắn đến với con sau 2 năm ở trong tù: được hội tổ chức tình nguyện viên đến từ nước Anh và cơ quan chính quyền Thái bảo lãnh ra ngoài, mặc dù trước đó có Đại Sứ Quán Việt Nam vài lần vào tù đe dọa, và bắt con ký giấy tờ để trục xuất con về, nhưng con đã không ký với họ giấy tờ nào cả.

Sau khi được bảo lãnh ra ngoài thì 2 năm sau con được UN cấp giấy và chấp nhận trường hợp của con. Con đã đợi thêm 1 năm với cuộc phỏng vấn với Đại Sứ Quán Mỹ, và bây giờ con được định cư ở Hoa Kỳ gần 1 tháng nay, sau gần 8 năm tỵ nạn ở Thailand.

Hiện tại con đang sinh sống với gia đình anh trai ruột ở Texas, người anh trai mà con chưa bao giờ thấy và gặp 17 năm nay. Được gặp anh trai ruột, con đã không biết mô tả niềm

hạnh phúc này như thế nào, và vui hơn nữa là được sống ở một đất nước tự do, và càng cảm thấy tội nghiệp cho người Tây Nguyên của con, luôn luôn bị chính quyền đàn áp, bắt bớ, mà quốc tế không biết đến. Mong sao đất nước Việt Nam có tự do.

Dear Chú Bác,

Dù đi đâu, nơi nào, con vẫn luôn liên lạc với Chú Bác. Con đã mang ơn Chú Bác rất nhiều, vì đã giúp đỡ cho hoàn cảnh khó khăn của con lúc con ở Thailand cũng như ở trong tù. Con xin chân thành cảm ơn các Chú Bác rất nhiều. Con không biết nói gì hơn ngoài lời cảm ơn này, và kính mong các Chú Bác trong hội TSQ thật nhiều sức khoẻ, bình an trong cuộc sống.

Con xin Bác Cử chuyển email này của con cho tất cả các Chú Bác trong hội TSQ ở bên Hoa Kỳ và Australia nha Bác.

Con cảm ơn Bác nhiều. Nếu mất liên lạc với Bác, con không biết gửi lời cảm ơn này tới ai.

Best regards,

Duyên.

